

Arne Larsen: De foreliggende lovforslag har haft en lang udvalgsbehandling, utallige problemer er blevet endevendt. Men der står endnu mange uløste spørgsmål tilbage. Også i næste samling vil folkettinget være nødsaget til grundigt at beskæftige sig med boligproblemerne. Der er aldeles ingen fare for, at folkettinget på dette felt bliver uden arbejdsopgaver.

Den afgivne betænkning afslører ganske klart, at det ikke har været muligt at opnå forlig mellem partierne, ja, der er endog temmelig stor afstand mellem standpunkterne, en afstand, der jo nok afspejler to forskellige måder eller metoder at løse problemerne på.

Der har i debatten lydt visse beklagelser over, at man ikke nåede til et forlig i boligudvalget, når det nu er lykkedes i realkreditudvalget. Jeg kunne forstå på såvel hr. Knud Østergaard som hr. Ib Thyregod, at det egentlig var socialistisk folkepartis skyld, for havde vi ikke været der, kunne det godt være, at man kunne have listet socialdemokratiet til et forlig. Det er da udmærket at få konstateret, at socialistisk folkeparti har en sådan væsentlig indflydelse også på socialdemokratiet, at vi har fået socialdemokratiet til at tage fornuftige standpunkter til boligproblemerne, og at man altså ikke begynder at sælge ud, så snart man vifter med en lille smule i posen.

I øvrigt: hvad fik vi egentlig at vide af regeringspartierne om, hvad tilbud der blev lagt på bordet med henblik på et forlig? Nul. Hver gang vi kom i diskussion om vore ændringsforslag eller vore ønsker, afvistes de jo med den begrundelse, at de kostede alt for mange penge, og det var der ikke råd til, og hvad man ellers kunne diske op med. Der var jo ingen muligheder for på noget punkt at komme i realitetsforhandlinger med regeringspartierne. Regeringspartierne holdt stædigt fast ved, at de veje og midler til løsning af boligproblemerne, som man betrødte ved det firkantede boligforlig i januar 1966, skal man træde videre ad. Man har erkendt, at disse midler ikke førte til det rigtige resultat, men alligevel fortsætter man med at ordinere den samme medicin i et bestemt kvantum, som man gjorde ved boligforliget af 1966. Nu erkender man, at det ikke løser problemet, men siger, at så må vi give noget

mere medicin af samme skuffe bare i et større kvantum.

Vi fik gennem lejevurderingerne de 8 års forhøjelser, og det hed sig, at så kom vi op på et normalt lejeniveau, i det håb, at vi så havde et fornuftigt forhold mellem lejen i gammelt og nyt byggeri. Men det har vi jo ikke fået, for lejen i nybyggeriet bliver dyrere og dyrere, således som det også er fremstillet af fru Else-Merete Ross. Det eneste, man i denne situation kommer og foreslår, er yderligere forhøjelser i den ældre boligmasse, bl. a. de 25 pct.s genudlejningsforhøjelser. Det er da helt indlysende, at dette er uretfærdigt, at det er skadeligt og urimeligt, og at det ikke vil betyde, at der vil komme gang i røkeringer og lejerbytte. Det vil stagnere, folk vil ikke turde flytte, fordi de jo dårlig nok selv er i stand til at finde ud af, hvad den nye bolig vil komme til at koste. Thi for det første skal man betale den fastsatte leje efter lejevurderingen, som først skulle være effektiv i 1974, med det samme og derudover 25 pct.s forhøjelse.

Det er den dårligst tænkelige løsning, lovforslaget her stiller os i udsigt, og det burde være trukket tilbage, for jeg tror ikke, det får nogen som helst betydning i retning af udjævning. Vi er for øvrigt stærkt modstander af, at man udjævner på den facon. Man begynder simpelt hen i den forkerte ende. Man skulle have begyndt med at gøre det nye byggeri billigere, med at sætte noget virkeligt ind på så hurtigt som muligt at opnå en billigørelse af det nye byggeri. Det er renteproblemet, der er det afgørende, det er priserne på grundene, der er afgørende, og mange andre ting naturligvis. Vi har jo ikke én, men mange gange og for nogle få måneder siden endnu en gang fremsat forslag til folketingsbeslutning om en anden finansieringsform for det nye byggeri over en statslig boligfond, men det vil man ikke høre på. Man vil køre videre med de uholdbare tilstande med det resultat, at vi igen om nogle år må konstatere, at der er endnu større afstand mellem prisen på gammelt og prisen på nyt byggeri, og at vi stadig væk ikke har fået nogen normalisering. Det er det, sagen drejer sig om. Man må begynde i den rigtige ende, man må begynde med det nye byggeri, og der har ikke vist sig den ringeste mulighed for i samarbejde med re-